

Præstens 11. julehilsen til Frederiksborg Valgmenighed 2012.....

skrevet i 11. time.....

Glædelig jul ønsker jeg alle, der kender og kommer i Frederiksborg Valgmenighed.

Vi har 1. søndag i advent netop indledt et nyt kirkeår. Kirkeåret er vores helligdags- og festkalender.

Kirkeåret er pulsen igennem kæden af gudstjenester på almindelige søndage og på helligdage og højtider året rundt. I løbet af et kirkeår hører vi ved gudstjenesterne en lang række af tekster fra de fire evangelier læst og prædikeret over fra prædikestolen. De to tekstrækker - den ældste med oldkirkelige rødder, den yngste af nyere dato - benævnes 1. og 2. tekstrække. I ulige år som 2013 er det 1. tekstrækkes evangeliestykker, vi lytter til og lader os tiltale af eller udfordres af eller undrer os over.

Når vi kommer i kirke dér, hvor vi hver især fejrer jul, kender de fleste af os den lille spænding over, hvilken evangelietekst, der i år er Juledags prædiketekst. Mon det nu er Lukasevangeliets julefortælling om fødselsbegivenhederne i Bethlehém eller Johannesevangeliets hymne om Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os?

Kirkeårets rækker af prædiketekster giver på teologisk og pædagogisk vis gudstjenesterne deres evangeliske fokuspunkter. Fordi vi er en Valgmenighed nyder vi principielt den frihed at kunne vælge andre prædiketekster end dem tekstrækkerne har. Dét benytter jeg mig yderst sjældent af. Jeg holder af de vældige fortælle-mæssige sammenhænge og bærende tanker bag de eksisterende tekstrækker.

Valgfrihed er ellers dejlig, men for mig er der en langt dybere frihed i ikke at behøve at være kreativ eller original og vælge "min" egen tekst, før jeg indleder tilrettelæggelsen af vores gudstjeneste i Valgmenigheden. Tekstrækkernes bånd føles frigørende for mig.

Kirkefædre og teologer gennem tiderne har haft sans for, hvordan kristendommens centrale indhold kan blive levende ord ved at evangelieuddrag fra Markus', Mattæus', Lukas' og Johannes' evangelium sættes sammen i et overordnet perspektiv. Dette perspektiv kaldes for frelseshistorien.

Frelshistorien i kristendommen er lineær. Den spænder over begivenheder fra de allerførste tider til de allersidste. Teologisk siges det, at den går fra skabelse til genløsning. I Bibelens to bind går den fra 1. Mosebog til Johannes Åbenbaring. Den begynder i skabelse og syndefald, går via korsfæstelse og opstandelse og den peger til enhver tid derefter frem mod Jesu genkomst.

Skulle jeg alligevel tænke på en tekst, jeg ville vælge, hvis jeg blev bedt om at være spontan i tekstvalg og ikke bundet af tekstrækkerne - ja, så melder sig Johannesevangeliets kap 3 vers 16, der lyder sådan:

"Og således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

Dette ene vers kaldes "den lille bibel" - sådan en slags pixiudgave. Det er stærke ord, der kort og knapt forkynder det helt centrale i kristendommen: at Gud frelser mennesket fra synd og død ved at komme til verden i menneskelig skikkelse som sin søn, Jesus.

Frelshistorien er lineær. Den er fremadskridende fra begyndelse til ende. I vores kirkeår bliver den lineære fortælling gjort cirkulær. Begyndelse og ende når så at sige sammen. Advent, jul, nytår, helligtrekonger, faste, påske, himmelfart, pinse. Derefter den lange festløse trinitatistid og så atter advent.

Kristendommen er jo startet med opstandelsen, men kirkeåret starter med forberedelsestiden op til Jesu komme til verden. Kirkeåret er en dybt gennemtænkt måde at få den store historie om Jesus til at blive den årligt gentagne gennemspilning af frelshistorien og til at blive den enkelte døbtes, gudsbarnets, historie om et liv mellem skabelse og genløsning, dvs mellem fødsel og opstandelse.

Din og min historie i verden og i forhold til Gud er også fremadrettet og lineær: den påbegyndes og fortælles til ende en skønne dag, når vores historie er slut. Men da vil den - ligesom Jesu historie - også kunne fortælles fra et hvilket som helst startpunkt i det samlede - lineære - forløb. Sådant bliver Jesu historie til frelse for os.

Kirkeåret rammer den store og den lille historie ind for os. Hele tanken med kirkeåret er at starte IGEN. Vi er for et par uger siden startet med begyndelsen til, hvordan Guds kommer i menneskelig skikkelse som Jesus for at frelse mennesket fra synd og død. Det er en lang historie, det er en evige historie og det er en god historie. Vi blev fortalt ind i den ved dåben og falder aldrig ud af den.

Min julehilsen slutter med endnu et løfterigt vers fra samme sammenhæng som den "lille bibel", nemlig i Johannesevangeliet kap 3, vers 17, hvor det hedder:

"For Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham."

Glædelig jul og velsignet nytår til jer alle. Med gensynshilsener 6. januar kl. 10.30.

Mie Lervad Thomsen